

แสงสีทองพราวแพรวนวสันเขา

หยดน้ำใสเป็นเงาเหนียวอดหญ้า

หมอกจางจางลอยคลอเคลียเหนือพนา

ดอกไม้ป่าชูช่อลือสายลม

พันเดือนสิบออกพรรษามาบรรจบ

เวียนมาครบคราเหม็นดีอันชื่นชม

เคยเกล้าคลออิงแอบแนบชิดชม

ยามรักชมต้องชื่นกลิ่นน้ำตา

น้ำค้างหยดตังน้ำค้างยังจ้ำมน

ย่ำสัมผัสอันดีแสนมีค่า

พอตะวันสาดแสงน้ำค้างซา

เหมือนดั่งคำสัญญาที่ไม่มี

มือที่เคยจูงกันวันเหน็บหนาว

ซึ้งดวงเดือนดาวคราวสุสี

แสงเดือนพราวดาวพรางกลางราตรี

ถึงเดือนยี่ดาวกลับเคลื่อนเดือนกลับจาง

หยดน้ำใสไหลเปลี่ยนเปื้อนใบหน้า

ลมหนาวพัดโฉบมาตอนฟ้าสาง

ความทรงจำวันเก่าไม่เลือนลาง

ช่างแคว้งคว้างดังหลงทางกลางพนา

ทานตะวันเรียงร่าทำสายหมอก

กุหลาบดินผลิดอกตามแนวป่า

ทิวสนงามเอนไหวลือสายตา

เหมือนดั่งว่าที่แห่งนี้ไม่มีภัย

เหมือนคนยืนอยู่ใกล้คู่ใส่ชื่อ

ทั้งที่มีมือถือคอนซ่อนเอาไว้

พร้อมจะตีทันทีที่เผลอใจ

แต่ภัยร้ายคือเขาที่เราแค้น